

Kortchnoi drie dagen te gast bij De Juiste -Z- : persoonlijke impressie van Mariëlle Meijs

Luc Janssen uit Margraten, de voortreffelijke webmaster van de prima website van De Juiste -Z- (altijd up to date en mooi webdesign), maakte ons er op attent dat op de website van de club een artikel was verschenen van de hand van voorzitter Mariëlle Meijs van De Juiste -Z-. Luc liet ons weten: *'het is een mooi en uitgebreid verslag over de drie dagen dat we grootmeester Viktor Kortchnoi mochten huisvesten. Wellicht interessant om over te nemen op de LiSB-site'*.

We danken Luc van harte voor deze tip. We hebben het artikel van Mariëlle gelezen en hebben het overgenomen op de website van de LiSB.

We nemen het graag ook nog over in Schakend Limburg, want dit verslag is best de moeite waard om op papier te hebben. Hartelijk dank aan Mariëlle voor het schrijven.

Zoals u waarschijnlijk nog wel weet, was Kortchnoi 25-26-27 oktober 2007 drie dagen te gast bij De Juiste -Z-. De vereniging organiseerde dit ter gelegenheid van het 30-jarig bestaan. Hier onder het artikel. Veel leesplezier.

Frank Clevers

** Op de foto: Kortchnoi te gast op de clubavond van de vereniging. Voorzitter Mariëlle Meijs spreekt de aanwezigen toe (bron foto: website De Juiste -Z-)*

Sfeerverslag van driedaags bezoek van grootmeester Viktor Kortchnoi aan De Juiste -Z- Noorbeek

Maanden waren we er al naar toe aan het leven, en nu was het dan zover, Viktor Kortchnoi komt ons bezoeken. Samen met Franck Steenbekkers, verenigingsconsulent van de KNSB, hadden we het programma rond. De grootmeester arriveert donderdag 25 oktober op vliegveld Keulen, voor een driedaags bezoek aan onze vereniging. Hierna reist hij af naar het Brabantse land om hier de schaakverenigingen van Roosendaal en Boxtel te bezoeken.

Drie dagen De Juiste –Z-, drie dagen Viktor Kortchnoi, onze schaakheld.

Hoe pak je dat aan?

Hoe benader je zo'n fenomeen uit de jaren 70 – 80?

Wat zal hij vertellen?

Donderdag 25 oktober

7.30 uur: Huub stopt voor onze deur. Vandaag gaat het gebeuren, wij gaan samen Viktor Kortchnoi afhalen op vliegveld Keulen/Bonn. Broodjes en koffie mee voor onderweg, we maken er gewoon een uitstapje van. Ik merk dat ik niet zo zenuwachtig ben als verwacht. Mogelijk komt dat door de rustige uitstraling van Huub. Al vertellend staan we na Aken in de file, maar gelukkig, we zijn ruim op tijd vertrokken! Nog meer vertellend slaan we in ene de weg in naar.....

Shit: TomTom verkeerd ingesteld. Om 9.30uur arriveren we op het vliegveld, snel een broodje eten, voor koffie geen tijd meer.

Het vliegtuig is al geland als we aankomen.

Dan sta je daar dan met je bordje met Viktor Kortchnoi erop.

De aankomstdeuren schuiven open, slaan weer dicht, schuiven weer open en slaan weer dicht. Iedere keer weer een verrassing wie er doorheen komt.

Na ongeveer 20 minuten zien we in een flits een wat oudere man heen en weer lopen: "is hem dat?" Maar de deuren sluiten weer. Dan gaan de deuren open en komt daar Viktor Kortchnoi naar je toe.

Waarschijnlijk door de grimas op mijn gezicht wist hij meteen wie hij moest hebben, een uitgestoken hand kwam onze richting op.

"Hello Mister Kortchnoi", een ferme handdruk, en het ijs was gebroken. Al babbelend vertrokken we richting parkeerplaats.

Mister Kortchnoi trekt wat met een been, dus we voelen ons meteen schuldig dat de auto voor ons gevoel net iets te ver af staat (na drie dagen weten we hoever hij lopen kan). De auto opgehaald, Kortchnoi neemt achterin plaats. Ik twijfel nog waar te zitten, toch maar voorin, hij wil waarschijnlijk toch niet zoveel praten. Maar wat een vergissing. Vanaf vertrek neemt Kortchnoi het woord.

Huub zet de stem van de TomTom uit om hem beter te verstaan. Het gevolg laat zich raden, we slaan prompt de verkeerde weg in. Toch niet weer...?!

Als we effe later met de koffiekannetjes tussen onze benen in zitten en Viktor Kortchnoi koffie drinkt uit een "Puk en de Petteflet"-mok, slaat de opluchting toe.

Hij is gewoon een "gewone man"! Nou ja gewoon, het is toch onze Grootmeester Kortchnoi, onze held!

De hele reis terug heeft hij op het puntje van de achterbank gezeten, hoofd tussen ons in, en maar vertellend over zijn vlucht uit Rusland, de consequenties hiervan, zijn vrouw en zoon enzovoorts enzovoorts.

Bij het verhaal over Judith Polgar, die op het toernooi in Las Vegas, haar twee maanden oude baby de borst gaf, lag hij zelf in een deuk (wij ook).

Huub die op de weg moest letten, draaide zich herhaaldelijk om, waardoor ik weer de schrik van mijn leven kreeg (ieder die wel eens met Huub meerijdt weet wat ik hiermee bedoel).

Rond 12.00 uur arriveerden wij bij Hotel Brigida, waar hij voor twee dagen/nachten verblijft. Het uitstalbord van bakker Hub wordt bekeken, "Limburgse vlaai" leest hij hardop. Ik deze natuurlijk aanprijzen als het lekkerste wat hij hier kan eten.

"oke , I try it later" zegt hij. Bij aankomst wil hij zich eerst verfrissen, om hierna samen iets te drinken. Dat vonden wij wel fijn, konden we effe onze ervaringen samen delen. We waren beiden zeer verbaasd over het soepele verloop van de ochtend; een biertje hadden we wel verdiend. Zo geschiedde, en na een korte tijd kwam Kortchnoi naar beneden.

Een beetje geheimzinnig kwam hij bij ons zitten en meldde ons dat hij een probleem had. Of wij een tandarts voor hem konden regelen; zijn implantaat was stuk. Je zag duidelijk dat hij zich geneerde hiervoor. Wij aan het bellen; maar het was herfstvakantie, en alle tandartsen zijn op vakantie.

Ondertussen was Peter ook aan komen schuiven. Vele telefoontjes later konden we bij een tandarts in Simpelveld terecht. Peter, nog helemaal fris, bood aan met hem hierheen te gaan. Ondertussen had onze grootmeester een heerlijk stuk, zachte Limburgse vlaai genuttigd.

„Delicious”, he said.

Huub en ik bleven achter om van onze verbazing te bekomen. Nog maar een biertje. Peter is met hem naar Simpelveld gereden. Hier bleek dat de tandarts dit niet kon verhelpen, dus op naar de kaakchirurgie, van het Academisch ziekenhuis in Maastricht.

Rond 16.00 uur kreeg ik een telefoontje dat hij geholpen was. Opluchting. Alles kon verder doorgaan.

Roel Wiche, verslaggever van Dagblad De Limburger en het Limburgs Dagblad, had ondertussen gebeld, of ons interview nog kon doorgaan.

Om 17.00 uur zat ik weer in hotel Brigida; ditmaal om samen met hem te dineren.

Dit vroeg hij nog, voor hij naar de tandarts vertrok. Dan zit je daar dan, met je mond vol eten, een grootmeester die toch een beetje doof is, en dan nog

iets proberen te vertellen in het Engels. Volgens mij hebben we enkele keren flink langs mekaar heen gepraat, och ja.

Ik had hem 's ochtends al gevraagd of hij genegen was een interview voor de krant te geven.

„You are the chearwoman”, dus akkoord. Wel vond hij het jammer dat de meeste journalisten geen snars van schaken afweten, liet hij nog horen.

Ik had met Roel Wiche rond de klok van 18.15 uur afgesproken, dit wist hij, en Kortchnoi is een man van de klok. Zijn schnitzel bleef voor de helft staan, want de reporter komt. Op naar ons lokaal Tinus, gelukkig maar vijftig meter verder.

John, Roy, Leon, Frits, Harrie, Yvonne, Peter en Ruud waren al druk bezig alles aan te kleden. Microfoon, lampen, demonstratiebord, alles stond al klaar. Kom ik daar dan plots binnen met Viktor Kortchnoi himself. Ruud zie je schrikken. „Het is hem echt!” De anderen nemen spontaan mijn taak over, en er is een hartelijk welkom.

Roel Wiche, de verslaggever, schuift ook aan, en zo ontstaat er meteen een spontane talk. Gelukkig weet Roel een hoop van schaken, hij speelde ooit bij VSM, dus ook dat zit wel snor. Langzaam maar zeker druppelen de leden binnen om onze held te aanschouwen. Hij zit al lang en breed op de praatstoel. Rond de klok van 19.00 uur probeer ik het woord te krijgen, om hem in mijn beste Engels toe te spreken.

Het door Jos ontworpen nieuwe logo, werd goedgekeurd door de grootmeester, en onder applaus onthuld. Hij leek erg gecharmeerd te zijn van dit door Peter gelanceerde idee.

Ondertussen is het gezellig vol en de stemming zit er goed in.

John geeft mij de microfoon en daar ga ik. Achteraf kreeg ik van hem, Kortchnoi, de opmerking dat ik beter geen microfoon had moeten gebruiken.

„You don't use that microfone”. Tja, als je alles van te voren wist.

Zelf gebruikt hij natuurlijk ook geen microfoon om zijn woordje te doen, en zijn woordje doet hij!! Freek had zijn vragen goed voorbereid, kreeg ze ook doodzenuwachtig uit zijn mond, en wij maar luisteren. Niet dat we alles begrepen; maar schakers kunnen zeer aandachtig kijken, toch?

Luc meldde mij dat hij zijn snelschaakcompetitie had ingevoerd, dus we konden beginnen met het spel. Maar hoe pak je dat aan, terwijl de grootmeester nog op de praatstoel zit?

Geen probleem toch: ik ben “the chearwoman”, vandaag mag ik het zeggen.

En zo starten we met de competitie. Er wordt ingedeeld op rating. Dat ik als eerste tegen hem mag aantreden, heeft volgens wedstrijdleader Luc te maken met mijn inzet voor dit evenement (jammer ik had liever een hoge rating gehad). En dan een vijf-minutenpartij tegen Kortchnoi. Binnen de kortste keren stond ik toch zo slecht, verlies een stuk, en geef op. Senior Rob keek toe, liet luid horen, dat ik niet zo snel moest opgeven, en ik

dacht ...tja, wat dacht ik? Nog snel een tweede partij er achteraan, maar even snel was ik weer klaar.

De beurt is aan de anderen. Stefan, Remco, Serge, Ynze, Sander, Peter, Luc, Eric, ze hebben het allen geprobeerd. Remco zat er het kortst bij: ging door het klokje in een volgens kenners betere stelling. Ondertussen had de grootmeester de smaak van de rode wijn te pakken; hij werd steeds vrolijker. De aanwezigheid van een Armeense heer maakte het mogelijk dat hij in het Russisch kon communiceren. Deze heer had de avond van zijn leven, hij straalde dit ook uit.

Langzaam aan maakte ik me een beetje zorgen over onze gast; hij was al van vanochtend vroeg onderweg, had niet kunnen rusten tussen de middag, het werd tijd om naar bed te gaan.

** Op de foto: Sander Vanwersch tegen Kortchnoi (bron foto: website De Juiste -Z-)*

Jules, onze toekomst, had nog niet tegen hem kunnen spelen. Toch maar even vragen. Nog snel dan, nog eentje tegen Jules, niets is teveel. Ook deze werd gewonnen, maar Jules weet zijn tactiek nu: maar dat is voor later. Ondertussen haal ik zijn jas en rode sjaal en begeleidt hem naar zijn hotel. Ik weet niet zeker of het aan de stoep lag, of dat toch de rode wijntjes hun werk

deden, maar in een reflex ondersteunde ik hem naar huis (krijg je als je in de zorg werkt).

Loop ik daar gearmd met grootmeester Kortchnoi de straat af, breng hem tot onder aan de trap, en keer opgewonden weer terug naar Tinus om mijn relaas te doen.

Na veel napraten, drinken en lachen ga ik rond de klok van 1 uur naar huis: wat een dag!

Vrijdag 26 oktober: de tweede dag met onze grootmeester

Toch goed geslapen, ondanks alles wat er door je hoofd spookt.

Dagblad De Limburger erbij, en kijk daar, we staan op de voorpagina. Nou ja, niet wij, maar Viktor Kortchnoi kijkt me aan. Roel Wiche heeft een mooi stukje geschreven, zelfs nog een grote foto erbij op pagina 9. Roy, Jos, Rob en Willy kijken me aan.

Sander, op zijn rug genomen, neemt het op tegen V.K.

Gisteren gevraagd of hij vandaag iets speciaals wilde doen; dat was niet nodig, hij had spullen bij zich. Dus de hele dag vrij om thuis van alles te doen.

Dan maar boodschappen doen. Kom ik thuis, blijkt Peter gebeld te hebben.

Na een telefoontje blijkt dat V.K. zijn adapter van de telefoon vergeten is, of er iemand met hem mee kan winkelen? Ondertussen bleek Harrie hiervoor gecharterd te zijn, en Harrie is Harrie, om daar een speciale ochtend van te maken. Hij gaat met V.K. op stap naar Maastricht. Laat hem het Onze Lieve Vrouweplein zien, gaat samen met hem koffiedrinken, en beiden komen niet uitgepraat. Een heerlijke ochtend, die Harrie nooit meer vergeet! Oh ja: en passent kocht men ook een adapter.

's Middags heeft hij tijd voor een dutje, wat ook wel nodig blijkt te zijn.

Want de simultaan die die avond plaatsvindt, duurt 5½ uur.

Ik had met hem afgesproken dat ik hem om 18.45 uur zou ophalen in hotel Brigida.

We zouden om 19.00 uur starten. Samen met Yvonne, Leon en John nog alles aan het klaarzetten; gasten aan het verwelkomen, vooral de oud-leden, en dus de tijd een klein beetje uit het oog verloren. Staat daar in ene de grootmeester in ons lokaal; laat zijn horloge zien en tikt erop. Werd me snel duidelijk gemaakt dat ik me niet aan de tijd gehouden had; de blik die hierbij hoorde sprak boekdelen. Viktor Kortchnoi is duidelijk een man van de klok! Hij wil ook precies om 19.00 uur beginnen.

Iedereen wordt gesommeerd plaats te nemen, en zo treedt hij aan tegen 31 schakers.

Het ziet er gezellig uit, en het is ook gezellig.

V.K. loopt zijn rondjes, is vaak de richting kwijt, zodat Bep Roemersma zich dood schrikt als hij steeds weer voor haar opduikt.

Vele vingers wijzen hem de goede richting, en zo gaat het nog vele rondes door.

Er werd regelmatig samen gedacht en gewerkt om het zo lang mogelijk uit te houden achter het schaakbord, wat ook tot hilariteit leidde.

Remco en Maurice werkten het best samen, beiden wisten hem de enige punten af te snoepen; beiden maakten een mooie remise!

Frits, Roy, Harrie, Jos en Marcel (incl vriendin) hielden het het langst vol, maar moesten uiteindelijk toch het loodje leggen.

“give me a rammagazzi” wat is dat? „Come I show you”, was het antwoord. Maar dit drankje kennen we niet, dus is een dubbele Amaretto ook oké; met ijs. Na 5½ uur dubbel en dik verdiend; 30-1 is de einduitslag. Ondertussen nog havermoutpap proberen te regelen voor de volgende ochtend.

Rond 1.00 uur begeleidt Huub hem naar zijn hotel.

Vandaag loopt hij toch wat steviger; ligt dus toch niet aan de stoep, denk ik nog effe.

Bij Tinus is het nog reuze gezellig; leden/oud-leden, heerlijk om weer eens samen te zijn.

Het is al laat als ik, stilletjes, thuis kom. Wat een avond!

Zaterdag 27 oktober: de derde en laatste dag

Vandaag de 'grote' simultaan in 't Keerhoes in Cadier en Keer.

Tijdens het lezen van de zaterdagkrant valt me in ene in dat ik nog geen welkomstwoordje heb voor onze gasten. Ondertussen ben ik al een beetje geoefend hierin, dus snel een kladje met (hopelijk) de juiste woorden.

Leon komt mooi op tijd om me op te pikken, en met een volle wagen met stukken, borden en andere attributen, rijden we binnendoor naar Cadier en Keer.

Ondertussen nog wat evalueren van de dag ervoor. We komen beiden tot de conclusie dat deze dagen al niet meer stuk kunnen; en dan hebben we vandaag nog!

Bij 't Keerhoes wachten onze trouwe schaakvrienden Yvonne en Roy ons al op.

Op hen kun je altijd rekenen om mee te helpen; heerlijk zulke leden.

De patrones van 't Keerhoes is er ook al, ondanks een zeer zware avond en nacht ervoor; de fanfare van Keer had een huldinging achter de rug, en dan kan het zeer laat worden.

Samen de zaal inrichten om het zo gezellig mogelijk te maken.

Frits, John en Harrie zijn er ook al, en Jack Thora was ook op tijd thuis vertrokken voor zijn simultaanpartij. Wanneer ik de rode gordijnen een beetje opentrek, het ziet er tenslotte nog gezelliger uit, schrikt Leon hiervan.

“Het is hie geine poef!!!” wordt me toegeroepen (fijn dat samenwerken).

Ondertussen beginnen de gasten binnen te druppelen, en L1 tv meldt zich ook.

Peter heeft onze grootmeester opgehaald bij Brigida en samen overleggen we met L1 waar het interview over mag gaan. Kortchnoi is duidelijk niet

gecharmeerd als blijkt dat de verslaggeefster niet voldoende op de hoogte is van het schaakspel. Vragen over het Russische verleden wil hij maar summier beantwoorden. Ook wil hij van te voren weten welke vragen er gesteld gaan worden. Midden tussen de schaakborden en met een mooie blik op het bord Keerhoes (en de rode gordijnen) komt er uiteindelijk een mooie rapportage uit voor sport op zondag.

Met dank aan de cameraman en verslaggeefster Danielle Roebroeks, die zeer flexibel en vriendelijk te werk gingen.

Ondertussen hadden zich nog enkele spelers gemeld met de vraag mee te kunnen spelen.

Hans van Mulekom en een aardige Belgische speler hadden geluk; John Michon moest wegens ziekte annuleren, en bord 30 had ik opengehouden voor Franck Steenbekkers.

De laatste zat echter in de file bij Born.

Onze sterspeler en clubkampioen zat in de "file in Epen" maar arriveerde net op tijd.

Ieder ander genodigde gast was ondertussen gearriveerd, dus klokslag 12.00 uur konden we het startsein geven voor een lange middag schaakgenot.

Grootmeester Kortchnoi begint aan zijn rondjes, met kleine korte dribbelpasjes volgt hij de borden.

Nu het loopt is er tijd om zelf voor L1 een praatje te doen. Spannend is het wel, maar Danielle praat ook met handen en voeten dus dat vult goed aan. Zij loodst me er doorheen.

De schakers die niet aan kunnen schuiven bij Kortchnoi, nemen plek achter de borden bij Maurice Peek. Onze oud-speler geeft hier een simultaan, en doet dat met een zeer flexibele instelling. Hiervoor onze grote dank!!

Franck Steenbekkers is ook gearriveerd en de jeugd is aangeschoven voor de schaaklessen.

Zelfs de "oudere jeugd" vindt het interessant en denkt ijverig mee over de stellingen die op het lesbord verschijnen. John, neemt zijn taken als jeugdleider waar, en assisteert waar mogelijk.

Na afloop meldt hij mij dat er mogelijk ywee nieuwe jeugdspelers aangemeld zijn bij onze club; hoe fijn. Heren jeugdleiders, dank voor jullie inzet!!

Ondertussen heb ik mij strategisch opgesteld om onze grootmeester van drank te voorzien; echter hij merkt mij niet op, en ik durf hem niet te storen. Dan maar een kop koffie en een glas spa op de tafel in het midden, hij zal tenslotte toch eens dorst krijgen!

Eten doet hij sowieso niet 's middags, dat had hij mij al duidelijk gemaakt.

In ene rumoer: blijkt Hans van Mulekom gewonnen te hebben. Helemaal verbaasd ga ik deze schaker een hand geven, vind ik mijn taak als voorzitter.

Wie is toch deze speler? Zijn naam komt me toch wel bekend voor, zijn

** Hans van Mulekom kan lachen. Hij staat gewonnen (foto gemaakt door Frank Clevers)*

gezicht ook, heb ik ooit tegen hem mogen aanschuiven? Enkele dagen later als ik op de LiSB-site ben, weet ik het weer. Kan Hans van Mulekom schaken? Ja, dat kan hij, weet ik nu. Onze grootmeester vervolgt zijn rondes. Op enkele bordes begint langzaam aan duidelijk te worden hoe de stand van zaken eruit gaat zien. Frank Clevers,

onze bondsvoorzitter, mag hem als eerste de hand schudden en de witte koning op het midden van het bord plaatsen. Er zullen er nog velen volgen die middag.

De uren verstrijken; had ik nu toch eens aan broodjes voor onze gasten gedacht! Maar dat heb ik niet, of in ieder geval te laat.

Langzaam aan begint duidelijk te worden dat er het een bijzondere middag gaat worden.

Sander Vanwersch, onze clubkampioen, krijgt nog van Kortchnoi te horen dat hij eigenlijk verloren stond, maar hij mag de zwarte koning in het midden op het bord plaatsen.

“you won” mompelt hij nog, en vervolgt zijn weg. Goh.....

Ook Jack Thora en Jean van Kan mogen deze handeling uitvoeren. Proficiat heren; alleen jammer, die van DJC krijgen het in ene wel erg hoog in de bol, maar wacht maar. Want wij hebben Jules! Onze toekomst speelde een schitterende partij, en de grootmeester mompelde weer “you won”. Jules helemaal beduusd, schudde nog eens enkele keren met zijn hoofd, maar het was echt waar: Viktor Kortchoi – Jules Daemen 0-1.

En wij hebben natuurlijk Eric; deze solide speler sleepte er een remise uit; proficiat Eric! Ondertussen had Tom Bus, heel stilletjes zijn zwarte koning, eenzaam op het bord geplaatst. Ook hij had zijn partij in winst omgebogen. Wij werden er toch stil van, wat gebeurt hier toch allemaal? Ondertussen wordt er al vijf uur gespeeld, en krijgt Bob Merx wat hij verdient, zijn overwinning! Er zijn nog enkele helden en een kleine heldin bezig.

Diana Dalemans, Bram ten Haaf en Herman Heslenfeld schudden hem de hand, en nu heeft Ashraf Ibrahim hem voor zich alleen. De grootmeester

neemt er zelfs een stoel bij, en het lijkt of hij weer op aarde terug is. Zijn gezicht ontspant langzaam aan. Ashraf geniet duidelijk van zoveel aandacht (een goede eigenschap als pr-man), en na een vijftal minuten vind ook hij het oké en geeft op.

** Ashraf Ibrahim is nog als laatste over. Dit bestuurslid van de LiSB laat zien dat hij een knokker is (foto gemaakt door Frank Clevers)*

De klus zit erop; na zes uur zwoegen drinkt hij zijn kop koude koffie in een keer op. Ik probeer hem nog een warme koffie aan te bieden, maar dat is niet nodig. Er volgt hier nog een grap op, die ik helaas vergeten ben, en onze grootmeester is er weer helemaal bij. Begint meteen te relativëren en zijn spitse humor verbaast ons weer opnieuw. Deze man moet toch doodmoe zijn?

Meteen wil hij weten wat nu op het programma staat,... helaas gaan wij afscheid van hem nemen. Franck Steenbekkers neemt hem mee naar het Brabantse land.

Wij draaien nog wat om hem heen, want nu gaat het echt ophouden. Gelukkig denkt onze Yvonne nog aan zijn handtekening op ons nieuwe logo, het wordt wel erg uniek zo! Peter, zo assertief als hij is, loodst Viktor Kortchnoi hiernaar toe, en nu ook dit gebeurd is, wordt het tijd om te vertrekken. Handen worden geschud, en daar gaat hij. Roy, Yvonne, Leon, Harrie, Jos, Peter en ik ruimen de borden en stukken op. Degene die er als

eerste waren vandaag, gaan ook als laatsten weg. We hadden geen enkele minuut willen missen van dit evenement vandaag. Nakeuvelend bij een verdiend pilsje komen we nogmaals tot deze conclusie. Maar we zijn ook erg moe; er is een hoop werk verzet. Het was ook zo spannend om dit te organiseren, en dat vreet energie. Trots rijden we terug naar huis, alwaar ik live in de sportuitzending van L1 mag spreken.

De dag erna volgt dan nog de uitzending op televisie. Ook weer spannend; maar ik ben tevreden over het totaalbeeld.

Wie had dat aan het begin van het jaar voor mogelijk gehouden? “Wat denken jullie van Viktor Kortchnoi?” opperde Peter toen.

“Jezus Peter, is dat niet wat overdreven?” dacht ik toen. Maar Peter, is Peter niet, om dit zomaar naast zich neer te leggen.

Gaandeweg werd mij duidelijk dat we een weg aan het inslaan waren die wel speciaal genoemd mag worden; en het zweet brak mij soms uit.

Franck Steenbekkers, bondsman, werd erbij gehaald en samen werden de plannen gesmeed. Andere verenigingen toonden interesse, en Franck legde de contacten. Peter was al hard aan het werk voor sponsors, en mijn verbazing groeide maar door.

Contacten met de provincie werden gelegd. De gemeente en de ENCI deden ook mee, en de ene na de andere sponsor werd door Peter benaderd, en met succes!! Laat die man maar netwerken; ik volg en leer hier een hele hoop van. Contracten werden opgesteld en getekend.

De uitnodigingen werden gemaakt. Het was voor ons snel duidelijk dat we bevriende schakers hierin wilden laten delen. Omdat de provincie en gemeente hun organisatie niet spits kregen, mochten wij nog een dag extra van hem genieten, en dat hebben wij dus ook gedaan.

Fijne, warme reacties, van schakers die mee willen doen, maken het weer extra speciaal (voel me bijna Sinterklaas). Het gaat steeds beter voelen, en terecht blijkt achteraf. Het was gewoon goed wat we samen gedaan hebben. Peter wil ik nog eens extra bedanken voor zijn tomeloze inzet;

Peter zonder jou was dit niet mogelijk geweest, jij hebt ons hier doorheen geleid. Dat vergeten wij nooit meer!!!

Dank ook aan Wiel en Monique; onze uitbaters. Geweldig hoe zij ons twee avonden gesteund hebben! Twee avonden werden wij voorzien van hapjes en drankjes.

Twee avonden kreeg ik van leden de vraag: “Hoeven wij niets te betalen?”

“Ik weet het ook niet” was mijn antwoord. Maar het was wel zo; twee avonden hebben zij ons helemaal “vrij” gehouden. Enthousiast renden zij rond met broodjes en lekkere hapjes, en wij maar smullen. Zelf genoten zij er nog meer van, en dat straalden zij ook uit.

Wiel en Monique: hartstikke bedankt voor zoveel sfeer!!!

Marielle